

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2018, č. j. 60 Az 47/2018 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. OAM-72/LE-LE05-P12-2018, žalovaný vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný zároveň vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Napadený rozsudek

krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, v níž namítá, že krajský soud nesprávně a nedostatečně vyhodnotil existenci systematických nedostatků v polském azylovém řízení. Nezohlednil totiž specifickou situaci žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny, u nichž je dle statistik nápadně nízká míra úspěšnosti podaných žádostí o mezinárodní ochranu. Polsko vůči těmto žadatelům uplatňuje velmi restriktivní přístup, založený na rigidní aplikaci konceptu možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny (viz čl. 18.1 Zákona o udělení mezinárodní ochrany cizincům na území Polské republiky). Polské pojetí institutu možnosti vnitřního přesídlení neodpovídá směrnicím UNHCR či judikatuře Evropského soudu pro lidská práva a vede k tomu, že pro žadatele pocházející z Ukrajiny je možnost získání mezinárodní ochrany v Polsku fakticky vyloučena. V azylovém systému Polské republiky je tak dán dílčí systematický nedostatek, který musí vést k aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

IV.

[4] Žalovaný nepovažuje kasační stížnost za důvodnou a plně se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Dle jeho zjištění nedochází v Polské republice k systematickým nedostatkům či k diskriminaci žadatelů ukrajinské národnosti. To neprokazují ani stěžovatelem uvedené statistiky ohledně míry úspěšnosti těchto žadatelů. Z přísnějšího postupu při rozhodování o žádostech ve věcech mezinárodní ochrany nelze dovozovat, že by žádosti nebyly dostatečně a individuálně posuzovány, což potvrzuje i judikatura správních soudů. Ani skutečnost, že polské orgány upřednostňují možnost vnitřního přesídlení, nezakládá systematický nedostatek v azylovém řízení. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech mezinárodní ochrany jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě

pokračování

rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30, č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se také nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Pokud stěžovatel poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatečném vypořádání jeho žalobní námitky, odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, či ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze kterých vyplývá povinnost krajského soudu řádně vypořádat uplatněné žalobní námitky. Podmínky stanovené uvedenou judikaturou pak napadený rozsudek splňuje. Je z něj zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Jednoznačně z něj vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele se závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Zásadní vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti tedy napadený rozsudek netrpí.

[10] Otázkou přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Polské republiky s ohledem na tvrzenou existenci systematických nedostatků azylového systému Polské republiky (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III) se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, a to v rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016 - 24, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Azs

217/2016 - 40, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Azs 276/2016 - 17, či ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 Azs 136/2016 - 31. Neshledal přitom systematické nedostatky azylového systému Polské republiky, které by znemožňovaly přemístění žadatelů do tohoto členského státu. Sám krajský soud ostatně na prve uvedený rozsudek odkázal a jeho závěry plně respektoval. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud k obdobně formulovaným námitkám mj. konstatoval, že statistický rozdíl mezi úspěšností ukrajinských žadatelů v České a Polské republice „[s]vědčí o přísnějším postupu polských orgánů. Na druhou stranu tento rozdíl sám o sobě nepředstavuje okolnost, pro kterou by se žalovaný či soud měl vážně obávat, že stěžovatelčina žádost nebude v Polsku dostatečně posouzena a že dojde k jejímu navrácení na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement. Jedná se o možnou indicii, která však bez poznatků o tom, že by posouzení žádosti ukrajinských občanů ze strany Polské republiky bylo pouze paušální, formalizované, nezohledňující specifika konkrétních případů a bez možnosti účinného opravného prostředku, nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně posuzovány.“

[11] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[12] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS).

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (viz § 35 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), neboť neshledal důvody pro přiznání další odměny. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu